

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

18 IULIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 29 (910) † ANUL 18

CREDINȚA CARE MÂNTUIEȘTE

† Cuvânt la Duminica a patra, Vindecarea slugii sutașului

Credința care mântuiește este o virtute, una dintre cele mai mari, o sinteză a virtuților. Credința care mântuiește nu este un obiect pe care să-l ai o dată pentru totdeauna și să-l porți cu tine în buzunar, fără să-ți mai faci probleme. Credința care mântuiește este o nevoie, este o lucrare lăuntrică de toată vremea, ce poate să crească în noi, să fie împușcată sau chiar să moară, în funcție de cum trăim. Credința fără fapte este moartă. Faptele înseși pot să fie moarte, dacă sunt formale, dacă sunt legaliste, dacă sunt izvorâte din prisos de mândrie, dacă sunt mincinoase sau interesate, dacă sunt în alt duh decât în Duhul Adevărului. Credința care mântuiește înseamnă dreapta și via închinare sau dreapta și via relație cu Făcătorul și Mântuitorul nostru. Credința care mântuiește este sinceritatea deplină a sufletului cu Dumnezeu și cu sine însuși, este viața trăită în Duh și în Adevăr. Sinceritatea în fața conștiinței noastre este pasul cel mai greu și cel mai important către smerenie, fără de care nu există credință adevărată. Astăzi, cu greu mai știm ce este credința, deoarece cu greu mai știm ce este smerenia autentică și rostirea sinceră a cuvintelor de umilință, de prihănire a noastră înșine. Ne-am obișnuit cu „manierism”, ne-am învățat să ne smerim „automat” din cuvinte sau gesturi „standard”, să ne ghemuim imaginar în ipostazele unei „smerenii” emoționale, în care ne centram tot pe starea noastră de bine sau pe imaginea de sine. Nu mai avem criterii să deosebim adevărul de fals, sarea cea curată de

surogatele „identice naturale”. Dacă am avea sinceritate, am avea și criterii. Dar trebuie să ne rugăm pentru ca fiecare să deosebească singur binele de rău și minciuna de adevăr.

Să ne silim cu toții să reparăm greșelile noastre, să avem o credință vie în Dumnezeu cerului și al pământului, că sfânt este Domnul Dumnezeu nostru și sfinți trebuie să fim și noi. Sfinți trebuie să ne facem, dacă vrem să locuim și noi cu sfinții. Să trăim în sfințenie și în viață curată. Să ne lepădăm de toate păcatele care ne întunecă sufletul și trupul. Orice rugăciune făcută pentru cineva întărește legătura dintre noi și persoana respectivă. Aceasta este misiunea pe care o putem îndeplini atunci când nu putem ajunge la persoanele bolnave pentru a le vizita și a discuta cu ele: rugăciunea stăruitoare. Prin cuvântul rugăciunii noastre putem depăși granițele spațiului și timpului și putem îmbrățișa suferinții care au nevoie de ajutorul nostru.

RĂVNA SFÂNTULUI PROROC ILIE TESVITEANUL

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o cinstită deosebită în rândurile credincioșilor, iar Biserica Ortodoxă i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuțile și faptele lui minunate strălucesc ca niște diademe scumpe peste veacuri și sunt pilde demne de urmat pentru noi. El a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă” (Iacov 5, 17), însă a trăit ca un om ceresc, a fost un om al rugăciunii și al împlinirii voinii lui Dumnezeu, a avut o curăție sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credință dreaptă și statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre și a nelegiuirilor de tot felul și o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfânta noastră Biserică îl numește în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însușit de zel sfânt față de Dumnezeu, față de triumful adevărului dreptei credințe și față de împlinirea faptei de milostenie și de binefacere către semenii săi. Misiunea divină a Prorocului Ilie a fost aceea de a-L descoperi lumii pe Dumnezeu adevărat și a fi un antemergător al lui Iisus Hristos. Pe de o parte, Sfântul Ilie recomanda contemporanilor săi, dar și nouă tuturor râvna, dragostea și slujirea adevăratului Dumnezeu. Stăruința în rugăciune a Sfântului Ilie are o importanță deosebită, deoarece fără aceasta nu sunt posibile cunoașterea și comunicarea cu Dumnezeu. Pe de altă parte, Prorocul Ilie ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strămtă împotriva idolilor, sub diferitele lor forme, a înfrângerii trufiei, a egoismului și egocentrismului nostru ridicol, îndemnându-ne, totodată, la smerenie și viață simplă. Apoi, prorocul ne amintește de milostenie ca fiind cea care îi îmbracă pe cei goi și îi hrănește pe cei flămânzi și ne îndeamnă să facem și noi asemenea lui, cu toate că acesta nu avea posibilitățile noastre materiale. Avem, nu numai un model, ci și o șansă de a ne ridica la cer, dar nu oricum, ci mistuiți de focul râvnei, al dragostei și al slujirii lui Dumnezeu. Râvna Sfântului Ilie pentru credință și adevăr să ne fie și nouă pildă de statornicie în credință, în dragostea față de Dumnezeu și de aproapele și în lucrarea faptelor bune. Rugăciunea fierbinte a Sfântului Ilie și postul său îndelungat și osârduitor să reprezinte pentru noi un imbold lăuntric de a ne îndeletnici cât mai des cu rugăciunea, cu citirea cărților de folos sufletească și cu înfrânarea de la patimi, de la îmbuibare și de la plăceri lumești, ca să ajungem la asemănarea cu Dumnezeu, așa cum a înțeles să facă Sfântul și slăvitul Proroc Ilie. *Sfinte Prorocule Ilie, roagă-te pentru noi!* Amin.

Sfinții cuvioși Rafail și Partenie de la Agapia Veche

Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, comuna Bălăbănești din ținutul Bârladului în anul 1560, într-o familie dreptcredincioasă. Auzind de marele sihastru Eufrosin de la Agapia, a părăsit cele pământești și, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. A fost călugărit de acesta și sporea în rugăciune și în post, încât îl întrecea pe dascălul său. După mai mulți ani de viață pustnicească pe Muntele Scaunele, Cuviosul Rafail a coborât în schitul întemeiat de Eufrosin. Aici a sporit și mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea și în rugăciuni cu lacrimi. Smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoției și al facerii de minuni. Izgonea duhurile necurate, cunoștea gândurile oamenilor și vedea dinainte cele viitoare. Era un neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor. Săvârșind îngerește călătoria acestei vieți și lăsând în urmă mulți ucenici, Sfântul Rafail și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său și încredințându-se părinții că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg și plin de bună mireasmă și l-au așezat în biserică, spre închinarea tuturor.

Sfântul Partenie era ucenic al marilor sihaștri din Muntele lui Agapie. Luând din tinerețe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului XVII. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu și rugăciunea din inimă, s-a retras la liniște în Muntele Scaunele. Acolo, mult nevoindu-se cu postul și cu rugăciunea de toată noaptea și biruind cumplita ispita ale vrăjmașului diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor necurate. Și nu puțini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui și primeau mângâiere și sănătate. Apoi, rămânând Mănăstirea Agapia fără povățuitor, Cuviosul Partenie a primit darul preoției și a ajuns vestit egumen al sihaștrilor din obște. Astfel, pe toți îi păstora cu smerenie și cu înțelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât și celor din pustie. În anul 1660, Sfântul Partenie s-a strămutat la cereștile lăcașuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinților”. Mai târziu, cinstindu-se de părinți

în ceata cuvioșilor și făcându-se unele minuni la mormântul său, moaștele lui s-au așezat în biserică spre închinare, fiind sărutate și de însuși Sfântul Mitropolit Dosoftei. Apoi, năvălind turcii peste Țara Moldovei, moaștele Cuviosului Partenie au fost ascunse în munte și au rămas acolo neștiute de nimeni, până în zilele noastre. În anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe Sfinții Rafail și Partenie de la Agapia Veche, cu zi de pomenire 21 iulie. Amin.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Luni 19 iulie	18:00	Vecernie cu litie la Biserica „Sf. Ilie”
Marti 20 iulie	07:00 - 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 21 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 23 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 iulie	07:00 18:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 25 iulie	07:00 10:45 18:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întrebă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserică asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărât să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia soții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceleași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. **ÎN LOC DE MORALA:** „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Mâhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe”.

Pasi
SPRE CER